

JANE HARPEROVÁ

SÍLA PŘÍRODY

PĚT ŽEN VYRAZÍ NA TÚRU.
VRÁTÍ SE JEN ČTYŘI.

OD AUTORKY
BESTSELLERU
SUCHO

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

JANE HARPEROVÁ

SÍLA PŘÍRODY

JANE HARPEROVÁ

SÍLA PŘÍRODY

BRNO 2019

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Force of Nature

Copyright © 2017 by Jane Harper

Cover photo credit: Rain in a Rainforest (3) by Alexey
([flickr.com/photos/alexeyg/12318807743](https://www.flickr.com/photos/alexeyg/12318807743/)), CC BY 2.0, modified

Translation © Alžběta Kalinová, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-946-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-947-2 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-948-9 (Formát MobiPocket)

Peteovi a Charlottě, s láskou

PROLOG

Nakonec se zbylé čtyři ženy, které vyvázly, dokázaly shodnout jen na dvou věcech. Na tom, že žádná z nich neviděla, kdy a jak buš spolkla Alici Russellovou, a na tom, že Alice uměla svými kousavými poznámkami tít pěkně do živého.

Měly zpoždění.

Skupina mužů se vynořila z lesa s úctyhodným pětatřicetiminutovým předstihem před původně stanoveným cílem dorazit v poledne. Spokojeně se poplácali po ramenou. Slušný výkon. Horský průvodce v červené služební mikině na ně už s úsměvem čekal. Naházeli své drahé spacáky do minibusu a s úlevou nasedli. Auto bylo plné sáčků se směsí ořechů a sušených plodů i termosek s kávou. Ale místo po jídle všichni sáhli rovnou po tašce s mobilními telefony, kterých se museli po dobu výpravy vzdát. Jak se jim ulevilo, že jsou zase spolu.

Venku bylo chladno. Na tom se od doby, kdy vyrazili, nic nezměnilo. Bledé zimní slunce se za poslední čtyři dny objevilo na obloze jen jednou. Aspoň že v autě bylo sucho. Uvelebili se v měkkých sedadlech. Jeden z nich zavtipkoval

o schopnosti žen orientovat se v mapě a všichni se zasmáli. Pili kávu a čekali, až dorazí jejich kolegyně. Od té doby, co je viděli naposledy, uplynuly už tři dny, takže na několika dalších minutách nesešlo.

Zhruba za hodinu už z nich ale pocit vítězství vyprchal a čekání jim začalo připadat dlouhé. Jeden po druhém se postupně zvedli z pohodlných sedadel a bloumali po lesní cestě sem a tam. Zkoušeli zvedat telefon nad hlavu, jako by se jim díky tomu snad mělo podařit zachytit nedosažitelný signál. Svým partnerkám, jež zůstaly ve městě, psali netrpělivě zprávy, které se ne a ne odeslat. *Budu mít zpoždění. Něco nás zdrželo.* Měli za sebou několik dlouhých dní a už se těšili na horkou sprchu a chlazené pivo. A zítra zase hurá do práce.

Průvodce zíral mezi stromy. Nakonec sáhl po vysílačce.

Zanedlouho dorazily skromné posily. Správci parku si oblékali reflexní vesty a vesele si povídali. *My je z toho lesa vytáhnem raz dva.* Dobře věděli, kde lidé nejčastěji sejdou z cesty, a ještě měli k dobru hodiny denního světla. Několik hodin. To postačí. Nebude to trvat dlouho. Nasadili rázné tempo profesionálů a zmizeli v buši. Muži nasedli zpátky do auta. A seděli.

Než se průvodci vrátili, sáčky po sušených plodech byly prázdné a kávová sedlina v termoskách dávno vystydla. Nebe nad korunami eukalyptů už se šerilo. A správci parku se tvářili vážně. Jako by s denním světlem zmizely i jejich žerty.

Muži v dodávce mlčeli. Kdyby se jednalo o nějaké krizové obchodní jednání, věděli by si rady. Klesající kurz dolaru nebo nevýhodné formulace ve smlouvách, to byl jejich denní chléb. Ale tady v divočině jako by se odpovědi ztrácely v buši. A tak jen dál tiše svírali mobilní telefony bez signálu, tak jako děti žmoulají rozbité hračky.

Ve vysílačkách zapraskaly další hlasy. Světla auta se za-bořila do neprostupné stěny stromů a v mrazivém nočním vzduchu začala všem stoupat pára od úst. Správci parku se vrátili na poradu. Muži v dodávce přesně neslyšeli, co říka-jí, ale to ani nebylo třeba. Tón jejich hlasů mluvil za vše. Po setmění už nešlo dělat zázraky.

Nakonec se pátrací skupina rozdělila a za volant usedl jeden z průvodců, aby odvezl muže do horské chaty, kde budou muset strávit noc. Za vzniklé situace potřebovali kaž-dého a nemohli si dovolit vyslat s nimi někoho na tříhodino-vou cestu do Melbourne. Zatímco tu informaci zpracovávali, ozval se první výkřik.

Ječivý a vysoký, jako volání nějakého ptáka; zvuk v noci tak neobvyklý, že se za ním všichni hned otočili. Na hřebenu kopce se vynořily čtyři postavy. Zdálo se, že dvě podpírají třetí a čtvrtá za nimi nejistě klopýtá. Krev na jejím čele jako by byla úplně černá.

Pomoc! slyšeli jejich křik. Tady jsme! Pomoc! Potřebuje dok-tora. Pomozte nám, prosím vás! Díky bohu. Díky bohu, že jsme vás našly.

Průvodci se k nim ihned rozběhli. I muži odložili své tele-fony na sedadla minibusu a vydali se v těsném závěsu za správcem parku.

Ztratily jsme se, opakovala jedna z žen. *Ztratily jsme ji,* vy-hrkla další.

Těžko rozlišit, která řekla co. Všechny křičely a plakaly a vzájemně se překřikovaly.

Je s vámi Alice? Podařilo se jí sem dojít? Není jí nic?

Za tmy bylo v nastalém chaosu nemožné zjistit, která z těch čtyř se na Alici ptala.

Později, když se to všechno ještě víc zkomplikovalo, trva-la každá z nich na tom, že to byla právě ona.

1

„Nepanikař.“

Federální agent Aaron Falk zavřel v posteli knížku, kterou si právě četl, přestože až do té chvíle neměl nic podobného v plánu, přendal si telefon do zdravé ruky a posadil se.

„Tak spust.“

„Alice Russellová je podle všeho nezvěstná,“ zopakovala mu tiše žena na druhé straně.

„Jak nezvěstná?“ řekl Falk a odložil knihu stranou.

„Jako vážně nezvěstná. Ne že nám jen nebere telefony.“

Falk slyšel, jak si jeho nová kolegyně povzdechla. Carmen Cooperová mluvila mnohem nervózněji, než ji kdy za ty tři měsíce, co už spolu pracovali, slyšel. A to už bylo co říct.

„Ztratila se někde v parku Giralang,“ pokračovala Carmen.

„V Giralangu?“

„No, v tom na východě.“

„Já vím, kde to je. Spíš jsem narážel na jeho reputaci.“

„Myslíš to s Martinem Kovacem? Nejspíš to spolu vůbec nesouvisí. Naštěstí.“

„To doufám. Navíc už to bude nějakých dvacet let, ne?“

„Spíš pětadvacet, řekla bych.“

Jenže některé věci nelze zapomenout. Falk byl ještě skoro dítě, když události v parku Giralang poprvé ovládly večerní zprávy, k čemuž během následujících dvou let došlo ještě třikrát. Na televizních obrazovkách napříč celým státem tehdy pokaždé běžely reportáže plné pátracích týmů prodírajících se divokým porostem spolu se speciálně vycvičenými psy, táhnoucími kupředu za natažená vodítka. Většinu těl obětí nakonec našli.

„Co v těch končinách vůbec dělala?“ nechápal Falk.

„Firemní teambuilding.“

„Děláš si srandu?“

„Bohužel ne,“ zavrtila hlavou Carmen. „Zapni si televizi, je to ve zprávách. Povolali pátrací jednotku.“

„Vydrž,“ zachraptěl Falk, vylezl z postele a přetáhl si přes boxerky tričko. V noci byla zima. Došel do obýváku a zapnul zpravodajský kanál. Moderátor zrovna mluvil o dění v parlamentu.

„O nic nejde. Jen práce. Běž spát,“ zaslechl Falk v uchu Carmenin tlumený hlas, ale uvědomil si, že to neříká jemu, ale někomu, kdo jí dělá společnost. Když mu zavolala, automaticky si ji představil v jejich společné kanceláři, usazenou za stolem, který před dvanácti týdny napasovali naproti tomu jeho. Od té doby spolu úzce spolupracovali. Doslova. Kdykoli se Carmen protáhla, kopla mu do židle. Podíval se na hodiny. Neděle večer, po desáté. Samozřejmě že touhle dobou bude doma.

„Tak už jsi to viděl?“ zeptala se ho Carmen šeptem, aby nerušila svého společníka. Nejspíš snoubence, předpokládal Falk.

„Ještě ne,“ odpověděl. Sám neměl důvod mluvit tiše. „Počkej...“ Dole na obrazovce běžely titulky hlavních zpráv. „Tady je to.“

ZA ÚSVITU BUDE POKRAČOVAT PÁTRÁNÍ PO ALICI RUSSELLOVÉ, 45, TURISTCE Z MELBOURNE, KTERÁ SE ZTRATILA V PARKU GIRALANG.

„Turistce z Melbourne?“ vyhrkl Falk.

„Já vím.“

„Odkdy Alice...“ Zarazil se a představil si její boty. Na vysokém podpatku. Špičaté.

„Já vím. Ve zprávách říkali, že šlo o nějaké společné cvičení. Byla součástí skupiny, kterou poslali na pár dní pryč a...“

„Na pár dní? Jak dlouho je vůbec nezvěstná?“

„To si nejsem jistá. Myslím, že od minulé noci.“

„Ona mi volala,“ řekl Falk.

Následovalo ticho. Pak se ozvalo: „Kdo ti volal? Alice?“

„Ano.“

„Kdy?“

„Včera v noci.“ Falk odtáhl mobil od ucha a projel si seznam nepřijatých hovorů. Pak si ho vrátil k uchu. „Jsi tam ještě? Volala mi dnes brzy ráno, kolem půl čtvrté. Neslyšel jsem to. Až když jsem se vzbudil, našel jsem hlasovou zprávu.“

Další ticho. „A co říkala?“

„Nic.“

„To jako vůbec nic?“

„Nikdo tam nebyl. Myslel jsem, že mě třeba jen omylem vytočila v kapse.“

Na obrazovce se objevila fotka nezvěstné Alice Russellové. Nejspíš z nějakého večírku. Blond vlasy na ní měla svázané do nějakého složitého účesu a na sobě stříbrné šaty, jež dávaly vyniknout hodinám, které trávila v posilovně. Vypadala minimálně o pět let mladší, možná o víc. A do fotoaparátu se usmívala tak, jak na Falka nebo na Carmen nikdy.

„Když jsem se probudil, zkusil jsem jí zavolat zpátky. Kolem půl sedmé,“ pokračoval Falk, aniž spustil oči z obrazovky. „Ale nebrala to.“

Na televizi se objevily letecké záběry parku Giralang. Všude kopce a údolí táhnoucí se až za horizont, oceán zeleně vlnící se pod slabým zimním sluncem.

ZA ÚSVITU BUDE PÁTRÁNÍ POKRAČOVAT...

Carmen ztichla. Falk slyšel, jak dýchá. Z leteckých záběrů na obrazovce bylo zřejmé, že tamější hory jsou vsutku vysoké. Vlastně spíš obrovské. Hustý koberec korun stromů působil z výšky zcela neprostupně.

„Zkusím si tu zprávu znovu poslechnout,“ rozhodl se Falk. „Zavolám ti zpátky.“

„Dobře,“ souhlasila Carmen a zavěsila.

Falk se posadil na pohovku. V obýváku měl tmu jen napůl. Jednak v něm svítilo mihotavé modré světlo televizní obrazovky a jednak nezatáhl závěsy, takže z malého balkonu dovnitř proudila i záře oblohy nad Melbourne. To vše podbarvovalo pravidelné záblesky červeného světla ze střechy mrakodrapu *Eureka Tower*.

ZA ÚSVITU BUDE PÁTRÁNÍ V PARKU GIRALANG POKRAČOVAT...

Vypnul televizi a vytočil svou hlasovou schránku. Našel v ní zprávu od Alice Russellové přijatou ve 04:26.

Nejdřív nic neslyšel. Přitiskl si telefon k uchu co nejdříve. Jen šumění. Pět vteřin. Deset vteřin. Tentokrát si poslechl celou zprávu až do konce. Ale ozývaly se jen vlny bílého šumu, jako pod vodou. Najednou Falk zaslechl nějaké tiché zabzučení. Možná někde dál někdo mluvil? A pak zčistajasna něčí hlas. Odtrhl si telefon od ucha a nevěřicně na něj zíral. Ten hlas zněl tak tiše, až si říkal, jestli se mu to celé nezdálo.

Pomalu se dotkl obrazovky, zavřel v tichu svého bytu oči a přehrál si celou zprávu ještě jednou. Nic, nic — a pak, jakoby ze tmy, odněkud z dálky, zaslechl dvě slova.

„... jí ublížit...“

Ještě ani nezačalo svítat, když Carmen zaparkovala před Falkovým bytem. Už na ni čekal na chodníku s batohem u nohou. Pohorky nosil tak zřídkka, že je ještě neměl úplně prošlápnuté.

„Poslechnem si tu zprávu?“ navrhla, hned jak nasedl. Sedadlo měla posunutě hodně dozadu. Carmen byla jednou z mála žen, které viděl do očí, když jí stál tváří v tvář.

Nastavil na telefonu hlasitý odposlech a pustil hlasovou zprávu. Autem se rozlehl šum. Pět vteřin nic, deset vteřin nic, pak ta dvě sotva slyšitelná slova, dalších několik vteřin ticha a pak se spojení přerušilo.

Carmen se zamračila. „Ještě jednou.“

Zavřela oči a Falk pozoroval, jak soustředěně poslouchá. Carmen bylo třicet osm a věkem i služebními zkušenostmi ho převyšovala jen o šest měsíců, avšak až dosud se jejich cesty u federální policie nezkřížily. Na oddělení finanční kriminality byla nová, protože se do Melbourne přistěhovala ze Sydney. Falk pořád nemohl přijít na to, jestli toho lituje. Carmen otevřela oči. V oranžové záři pouličních lamp vypadaly její vlasy i pleť o odstín tmavší než obvykle.

„Jí ublížit,“ zamumlala.

„Taky mi to tak přijde.“

„A neslyšels na konci ještě něco?“

Falk zesílil hlasitost na maximum a pustil zprávu znovu. Zjistil, že ani nedýchá, jak se snaží něco zaslechnout.

„Tady,“ hlesla Carmen. „Nemáš pocit, jako by někdo říkal Alice?“

Falk dal záznam přehrát ještě jednou. Tentokrát ten slabý zvuk zaslechl, podobal se spíš zasyčení.

„Nevím. Může to být jen šum.“

Carmen nastartovala a motor hlasitě zaburácel do nastávajícího rána. Zablíkala a vjela na silnici, teprve pak znovu promluvila.

„Je to podle tebe její hlas?“

Falk se pokusil rozpomenout na barvu hlasu Alice Russellové. Byla dost specifická. Často strohá. Vždy rozhodná. „Zatím nic nenaznačuje, že není. Ale těžko říct.“

„Hodně těžko říct. Ani si nejsem jistá, jestli bych se odvážila přísahat, že ten hlas patří ženě.“

„To já taky.“

Panoráma Melbourne se jim ve zpětném zrcátku neustále vzdalovalo. A před nimi nebe na východě pomalu přecházelo z černé do tmavomodra.

„Vím, že Alice je jako osina v zadku,“ řekl, „ale vážně doufám, že kvůli nám nemá velký potíže.“

„Já taky.“ Carmen najela na dálnici. Od zásrubního prstenu se odrazilo světlo. „Co ti řekl ten místní policajt? Jak že se jmenuje?“

„King.“

Jakmile si v noci tu hlasovou zprávu poslechl, ihned zavolal na státní policii. Trvalo to půl hodiny, než mu starší seržant, který dostal pátrání na starosti, zavolal zpět.

„Omlouvám se.“ Seržant King zněl dost unaveně. „Musel jsem se nejdřív dostat k pevný lince. Počasí dneska ruší signál víc než obvykle. Ta hlasová zpráva mě zajímá. Pověďte.“

Potom si Falka trpělivě vyslechl.

„Aha,“ řekl King, když Falk skončil. „Koukněte, nechali jsme si vyjet výpis jejích telefonních hovorů.“

„Jistě.“

„Jaký jste říkal, že jste spolu měli vztah?“

„Pracovní,“ odpověděl Falk. „Důvěrný. S něčím mně a mé kolegyni pomáhala.“

„A jak se vaše kolegyně jmenuje?“

„Carmen Cooperová.“

Falk slyšel, jak na druhé straně telefonu zašustil papír — King si dělal poznámky.

„Očekával od ní kterýkoli z vás nějaký hovor?“

Falk zaváhal. „Nijak zvlášť.“

„Vynikáte schopností přežít v divočině?“

Falk pohlédl na svou levou ruku. Kůži na ní měl stále ještě růžovou a nepřirozeně jemnou v místech, kde se mu spáleniny tak dobře nezahojily. „Ne.“

„A co vaše kolegyně?“

„Myslím, že taky ne,“ zavrtěl hlavou, ale pak si uvědomil, že vlastně neví.

Následovala chvíle ticha. „Podle telefonního operátora se dnes brzy ráno Alice Russellová pokusila spojit se dvěma čísly,“ oznámil mu King. „Nejdřív vytočila tři nuly a potom vás. Napadá vás, proč by to mohla udělat?“

Tentokrát bylo na Falkovi, aby se odmlčel. Slyšel v telefonu seržantův dech.

Jí ublížit.

„Myslím, že bude nejlepší, když za vámi přijedeme,“ navrhl Falk. „Probrat to osobně.“

„Dobřej nápad. Vemte s sebou telefon.“